

Arrest

nr. 62 622 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 mei 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 27 januari 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger en van Armeense origine te zijn. U bent samen met een lid van uw familie, A.(...) M.(...) (O.V. 6.622.573), met wie u sinds 2005 een restaurant uitbaatte op de autobaan van Erevan naar Leninakan in Ujan, naar België gevlucht. Jullie hebben dezelfde problemen gekend. U verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten.

Op 25 januari 2009 zagen u en A.(...) M.(...) dat een werknemer van een nabijgelegen restaurant, Nelli genaamd, werd aangereden. U en A.(...) liepen naar het slachtoffer toe om de eerste hulp te bieden. Twee mannen stapten uit de auto die haar had aangereden en vertrokken toen ze u en A.(...) zagen. U en A.(...) hebben het slachtoffer met de wagen van A.(...) naar het ziekenhuis gebracht, waar de politie jullie is komen ophalen. Op het politiekantoor van Ashtarak hebben u en A.(...) verklaringen afgelegd betreffende het ongeval. Na twee uur in het politiekantoor te hebben doorgebracht, gingen u en A.(...) terug naar het ziekenhuis waar jullie vernamen dat het slachtoffer overleden was. Een paar dagen na het ongeval bezochten de twee mannen die het slachtoffer aangereden hadden u en A.(...) in jullie restaurant en eisten dat jullie jullie verklaringen introkken. De volgende dag ging u samen met A.(...) naar het politiebureau van Ashtarak om jullie verklaringen in te trekken, wat geweigerd werd. Een paar dagen later stapten dezelfde mannen op jullie af met dezelfde eis. In twee maanden tijd zijn deze mannen, soms vergezeld van anderen, ongeveer 5 à 6 keer bij jullie geweest. Iedere keer na hun bezoek bent u met A.(...) naar de politie gegaan. Ook werden u en A.(...) in die periode 2 à 3 keer lastiggevallen door familieleden van het slachtoffer. Een politieagent had gezegd dat jullie moesten bellen indien ze nog eens kwamen maar de politie is toen niet gekomen. Er volgde een rustigere periode van een jaar. Vervolgens hebben deze mannen u en A.(...) opnieuw bedreigd opdat jullie je verklaringen zouden intrekken en werden jullie geslagen. Een keer werd u voor de voeten geschoten. U en A.(...) zijn ook naar de politiechef gegaan. Ook de familie van het slachtoffer bleef jullie lastigvallen. Ongeveer een maand à 40 dagen voor uw vertrek uit Ujan hebben u en A.(...) een brief geschreven naar de ombudsman, A.(...) H.(...), en naar de procureur-generaal, A.(...) H.(...). Hierop kreeg u geen antwoord. Op 18 april 2010 kregen u en A.(...) een convocatie van de wijkagent V.(...) om jullie op 20 april 2010 aan te bieden bij de rechtbank als getuige. Uit schrik voor wat er jullie zou overkomen, zijn u en A.(...) op 19 april 2010 naar Irind gevlucht. Op 30 april 2010 vertrokken u en A.(...) vanuit Irind naar België met behulp van passeurs. Op 4 mei 2010 zijn u en A.(...) in België aangekomen en hebben jullie een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde asielinstanties. In geval van een terugkeer vreest u voor uw leven. U bent in het bezit van uw militaire boekje, uw geboorteakte en een faxkopie van een politieconvocatie.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u en A.(...) M.(...) (O.V. 6.622.573) dezelfde problemen hebben gekend en dat jullie samen naar België te zijn vertrokken. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u en A.(...) M.(...) tegenstrijdige verklaringen betreffende belangrijke feiten in het asielrelaas hebben afgelegd.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u en A.(...) M.(...) tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende de schriftelijke convocatie die u en A.(...) M.(...) opriep als getuige voor de rechtbank op 20 april 2010. Zo verklaart u dat er 1 convocatie was voor jullie twee (CGVS 1 (20.10.2010), p. 16), terwijl A.(...) M.(...) verklaart dat er 1 convocatie was op zijn naam en 1 convocatie op uw naam (CGVS 1 A.(...) M.(...), p. 13 & CGVS 2 (13.12.2010) A.(...) M.(...), p. 5). Bij de confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u zich niet meer kan herinneren of er sprake was van 1 of 2 convocaties (CGVS 2 (13.12.2010), p. 7-8). Deze uitspraak verklaart niet waarom u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal expliciet vermeld heeft dat er 1 convocatie voor jullie beiden was, en is bijgevolg niet afdoende. Bovendien stelde A.(...), geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, opnieuw dat er sprake is van 2 verschillende convocaties (CGVS 2 A.(...) M.(...), p. 5). Gezien het ontvangen van deze convocatie een essentieel feit van jullie asielrelaas betreft – na het ontvangen van deze convocatie zijn jullie immers gevlucht om niet te moeten verschijnen op de rechtszitting (CGVS 1, p. 12) – kan verwacht worden dat u en A.(...) hieromtrent consistente verklaringen afleggen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten twee dient opgemerkt te worden dat u en A.(...) tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende wie jullie voor het laatst heeft aangevallen. Zo verklaart u dat u voor het laatst werd lastiggevallen door familie van het slachtoffer (CGVS 1, p. 15-16), terwijl A.(...) verklaart dat jullie voor het laatst zijn lastiggevallen door de twee mannen die het slachtoffer hebben aangereden (CGVS 1 A.(...) M.(...), p. 12). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid als zou van veel mensen bezoek gekregen hebben en niet meer kunnen herinneren door wie u het laatst werd lastiggevallen (CGVS 2, p. 9), verklaart niet waarom u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal expliciet stelde voor het laatst lastiggevallen te zijn door familie van het slachtoffer. Deze vaststelling

ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien stelde A.(...) bij confrontatie met dezelfde tegenstrijdigheid opnieuw dat jullie voor het laatst werden lastiggevallen door de mannen die het ongeval hebben veroorzaakt (CGVS 2 A.(...) M.(...), p. 5 & 6). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u en A.(...) hetzelfde hebben meegemaakt - zowel de mannen die het ongeval veroorzaakt hadden als de familieleden van het slachtoffer kwamen altijd naar het restaurant omdat jullie daar altijd waren (CGVS 1, p.15) - mag verwacht worden dat jullie hieromtrent consistente verklaringen kunnen afleggen. Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de problemen die jullie zouden hebben gekend nadat jullie geprobeerd hadden de klacht in te trekken. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten derde dient opgemerkt te worden dat u en A.(...) tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende het aantal keer dat u na het rustiger jaar door de familie van het slachtoffer bent lastiggevallen. Zo verklaart u dat u in de betreffende periode ongeveer 10 keer werd lastiggevallen door de familie van het slachtoffer (CGVS 1, p. 15), terwijl A.(...) verklaart dat jullie in diezelfde periode 2-3 keer werden lastiggevallen door familie van het slachtoffer (CGVS 1 A.(...) M.(...), p. 11). Geconfronteerd met deze vraag stelde u dat u in totaal 10 tot 15 keer door hen werd lastiggevallen en dat u de tijdens het eerste interview de vraag niet goed had begrepen (CGVS 2, p. 9). Nochtans heeft u tijdens het interview verklaard dat u de tolk en de vragen goed had begrepen (CGVS 1, p. 20). Geconfronteerd met dezelfde tegenstrijdigheid bevestigt A.(...) zijn eerdere verklaring (CGVS 2, p. 5). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u en A.(...) hetzelfde hebben meegemaakt - de familieleden kwamen altijd naar het restaurant omdat u en A.(...) daar altijd waren (supra) - mag verwacht worden dat jullie ter zake consistente verklaringen kunnen afleggen. Een dergelijke discrepantie betreffende een kernelement van uw asielrelaas - met name de bedreigingen aan jullie adres uitgaande van de familie van het slachtoffer - is dan ook niet geloofwaardig te noemen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts zijn uw verklaringen aangaande de persoon die het meisje aangereden zou hebben niet aannemelijk te noemen. Gevraagd of u de naam kende van deze persoon, verklaarde u in eerste instantie dat u die niet herinnerde, al meende u dat één van zijn vrienden zijn naam ooit eens genoemd heeft. (CGVS 2, p.3) Even later bleek u echter wel te weten in wiens strafzaak u diende te getuigen. U kon de voor- en achternaam en patroniem van deze persoon geven en wist dat hij de persoon was die het meisje had aangereden. (CGVS 2, p.5) Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen stelde u dat u zich niet had geconcentreerd op de vraag en u er niet aan gedacht had dat de naam op de politieconvocatie stond. (CGVS 2, p.5) Dit is niet aannemelijk te noemen. Het raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name één van de personen die u met de dood bedreigden, zodat verwacht kan worden dat u deze informatie spontaan kan geven indien er naar gevraagd wordt. Deze vaststelling ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat de verklaring van A.(...) als zou hij niet weten of deze persoon vermeld in de politieconvocatie de aanrijder is en of hij beschuldigd wordt van de aanrijding (CGVS 2 A.(...) M.(...), p.4) weinig aannemelijk is. Zelfs al zou hij inderdaad, zoals hij zelf beweert, niet veel verstand hebben van deze zaken (CGVS 2 A.(...) M.(...), p.4), mag nog verwacht worden dat hij een inspanning zou leveren om zich hieromtrent (bij u of iemand anders) te informeren naar de inhoud van het enige document dat jullie ter staving van jullie asielrelaas voorleggen. Dat hij dit niet zou gedaan hebben is niet aannemelijk te noemen indien de door jullie verklaarde feiten zich werkelijk voorgedaan zouden hebben.

Wat betreft deze convocatie, dient voorts opgemerkt te worden dat dit niet als een objectief stavingstuk van uw problemen kan worden beschouwd. Vooreerst dient vastgesteld dat u tot op heden enkel een faxkopie hebt neergelegd - u verklaarde nochtans dat het origineel onderweg was naar België (CGVS, 2, p. 5) - zodat de authenticiteit van het document en de inhoud ervan niet nagegaan kan worden. Bovendien toont dit document enkel aan dat u en A.(...) worden opgeroepen als getuigen in het strafdossier tegen een zekere G.(...) A.(...) inzake een inbreuk tegen artikel 242 deel 2 van de strafwet. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat dit handelt over inbreuken tegen de verkeerswet of het bedienen van een voertuig met de dood tot gevolg. De convocatie bevat echter geen afgiftedatum en bij de datum van oproeping ontbreekt het jaartal, zodat niet kan worden vastgesteld in welk jaar jullie werden opgeroepen. Bovendien toont dit document niet aan dat jullie problemen kenden nadat jullie een getuigenis hadden afgelegd bij de politie naar aanleiding van het ongeval, noch blijkt uit dit document dat jullie in deze zaak werden opgeroepen door een rechtbank in april 2009.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u uw vluchtroute niet aannemelijk heeft kunnen maken. U verklaart dat uw paspoort is achtergebleven bij de passeur en dat u niet weet of u met uw echt paspoort naar België bent gereisd (CGVS 1, p. 6 & 7). U weet eveneens niet of uw paspoort een uitreisstempel - dewelke uw paspoort geschikt maakt voor reizen naar het buitenland - bevatte, noch of er een Schengenvisum voor u voorzien was tijdens reis naar België (CGVS 1, p. 7). Ook verklaart u

geen afspraken te hebben gemaakt met de passeur in geval van controle (CGVS 1, p. 10-11). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kunt geven over de voor u gebruikte reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de reisdocumenten die werden gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

U verklaarde meermaals dat u geheugenproblemen kent. (CGVS 1, p. 13 & 18) U legde echter tot op heden geen enkel attest neer die deze bewering kan staven. Bijgevolg blijft het bij een loutere bewering die het geheel van bovenstaande vaststellingen niet vermag te wijzigen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u aangebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw militair boekje en uw geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens en kunnen aldus deze conclusie niet wijzigen. De convocatie werd eerder reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker werpt op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig ten onrechte stelt dat er zich geloofwaardigheidsproblemen voordoen in verband met belangrijke feiten uit zijn asielrelaas omdat hij en zijn neef A. tegenstrijdige verklaringen zouden hebben afgelegd over onder andere de schriftelijke convocatie, de personen die hen voor het laatst hebben aangevallen en het aantal keer dat zij werden lastig gevallen door de familie van het slachtoffer N. Verzoeker verwijst naar de gehoorverslagen in het administratief dossier en herinnert eraan dat hij tijdens zijn gehoor verschillende malen erop gewezen heeft dat hij aan psychische- en geheugenproblemen lijdt die verband houden met de slagen en verwondingen en de bedreigingen in Armenië en waardoor hij zich niet meer kan concentreren. Hij merkt in dit verband ook op dat hij naar aanleiding van zijn geheugen- en psychische problemen een arts heeft geraadpleegd en stelt dat er een posttraumatische stressstoornis bij hem werd gediagnosticeerd. Verder stelt hij dat zijn ziekte dermate erg is dat het hem afgeraden is terug naar Armenië te keren en dat zijn mogelijke tegenstrijdige verklaringen in zijn asielrelaas een objectieve oorzaak hebben, zijnde het bestaan van een posttraumatische stressstoornis. Deze stoornis is de oorzaak van zijn psychische problemen en zijn geheugenproblemen. Gelet op zijn zieke toestand kan hem niet verweten worden mogelijke tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd. De kritiek van de commissaris-generaal in verband met de schijnbare tegenstrijdige verklaringen die hij en A. zouden afgelegd hebben, is, zo meent verzoeker, eveneens onterecht te noemen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet ontkent dat hij en A.M. bedreigd werden en lastig werden gevallen door zowel de entourage van de twee mannen die N. hebben aangereden omdat ze eisten dat zij hun verklaringen zouden intrekken, als door de familieleden van N. die gekant waren tegen de intrekking van deze verklaringen bij de politie. De kern van zijn asielrelaas is, aldus verzoeker, de ernstige doodsb bedreigingen die de twee mannen en de familie van N. tegen hem en A.M. uiten, wat, zo merkt hij op, niet wordt betwist door de commissaris-generaal. Volgens verzoeker is de vraag door wie hij en A.M. het laatst werden aangevallen, met name de twee mannen of

de familie van N., van minder belang. Wat vaststaat is, zo stelt verzoeker, dat hij en A.M. ernstig met de dood werden bedreigd. Verzoeker merkt hieromtrent vervolgens op dat hij *“meende zich te herinneren dat het de familie van het slachtoffer N. was die hen voor de laatste keer bedreigden, maar herinnert zich niet helemaal exact wie het waren die hen de laatste keer hadden bedreigt, daar er zodanig veel mensen bij hen over de vloer kwamen om hen te bedreigen”*. Volgens hem gebeurde het soms dat op eenzelfde dag beide families in het restaurant over de vloer kwamen om hen te bedreigen. Wat de schijnbare tegenstellingen betreft tussen zijn verklaringen en die van A.M. omtrent het aantal keren dat zij door de familie van het slachtoffer werden aangevallen, merkt verzoeker op dat hij in het algemeen verklaarde dat zij in totaal tussen de 10 en de 15 keer werden lastiggevallen, inclusief het aantal keren dat zij door de familie van N. werden aangevallen. Volgens hem strijdt dit niet met wat A.M. hieromtrent heeft verklaard. Immers, zo oppert hij, handelt diens antwoord specifiek over het aantal keer dat de familie van N. hen kwam bedreigen, meer bepaald twee à drie keer, terwijl zijn antwoord betrekking heeft op het totaal aantal bedreigingen uitgaande van beide partijen. Betreffende de schriftelijke convocaties om als getuige te worden gehoord, betoogt verzoeker dat hij heeft verklaard dat *“de wijkagent V. slechts 1 convocatie was”*, dat hij bij zijn standpunt bleef en dit ook tijdens het tweede verhoor, dat het gegeven dat er slechts één convocatie was voor hem en zijn neef overduidelijk blijkt uit de convocatie die zij aan de commissaris-generaal hebben voorgelegd, dat hij evenwel niet kan verklaren waarom A.M. verklaard heeft dat er twee convocaties waren, meer bepaald één op naam van A.M. en één op zijn naam, dat het mogelijk was dat A.M. verward was omdat op de convocatie hun beider namen stonden en dat hij daardoor dacht dat er twee verschillende convocaties waren. De commissaris-generaal betwist volgens verzoeker het bestaan van de convocatie niet en de schijnbare tegenstrijdige verklaringen van hem en A.M. worden weerlegd door de neerlegging van één enkel document waarop zowel zijn naam als die van A.M. vermeld staan. De commissaris-generaal stelt daarenboven ten onrechte dat de convocatie niet als een objectief stavingstuk van de door hem en A.M. gekende problemen kan worden beschouwd. Nochtans toont het document aan dat hij en zijn neef werden geconvoceerd als getuigen in een dossier voor de politie van Ashtarak in Armenië. Tijdens de procedure werd inderdaad enkel een fax voorgelegd, maar verzoeker en A.M. leggen thans het originele document ervan neer samen met de beëdigde vertaling ervan, zodat de commissaris-generaal de authenticiteit en de inhoud ervan kan nagaan. Verzoeker wijst erop dat de convocatie een document is van de officiële Armeense instantie zodat zij niet kunnen worden aangesproken over de inhoudelijke bezwaren over de datum van afgifte, het ontbreken van een jaartal enzovoort. Aangaande de verklaringen in verband met de vluchtroute werpt verzoeker op dat hij en A.M. eenduidige en sluitende verklaringen hebben afgelegd. Verzoeker wijst erop dat hij verklaarde gevlucht te zijn met zijn militair boekje, zijn geboorteakte en zijn paspoort en dat wat zijn paspoort betreft, hij verklaard heeft dat de paspoorten via verschillende passeurs zijn gepasseerd, dat zij hun paspoorten in Armenië aan H. hebben gegeven, die hen naar Georgië moest brengen, en daarna aan de passeurs die hen van Georgië naar Oekraïne moesten brengen en dat de paspoorten bij de passeurs zijn gebleven die hen uit Oekraïne hebben helpen passeren. Hij weet niet of zijn paspoort een uitreisstempel had en of zijn paspoort al dan niet voorzien was van een visum, aangezien dit het werk is van de passeurs en hij geld betaald heeft en de passeurs er via hun netwerken voor gezorgd hebben dat zij alle grenscontroles passeerden. Hun paspoort is bij de passeur in Oekraïne achtergebleven. Verzoeker ontkent ten stelligste het vermoeden van de commissaris-generaal dat hij in het bezit zou zijn van zijn paspoort dat hij bewust zou achterhouden. Verzoeker besluit vervolgens dat uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal ten onrechte de bestreden beslissing heeft gebaseerd op beweerde ongeloofwaardige verklaringen die bovendien in strijd zouden zijn met sommige verklaringen van A.M. Bovendien, zo merkt hij op, blijkt dat hij en zijn neef A.M. op de vlucht zijn wegens bedreigen geuit aan hun adres en dat zij vrezen gedood te worden door hun belagers. Hij stelt verder dat hij noch bij de ombudsman, noch bij de politie, noch bij de procureur, noch bij de Armeense overheid bescherming heeft kunnen vinden en besluit dat wegens de gegronde vrees in geval van terugkeer naar zijn land hem de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins aantoont dat de door hem ingeroepen problemen, met name het feit dat hij en zijn neef A.M., nadat ze verklaringen hadden afgelegd bij de politie over een ongeval waarvan ze getuige waren, bedreigd, geslagen en lastig gevallen werden door zowel familieleden van het slachtoffer, als door de entourage van de twee veroorzakers, verband houden met één van de vijf criteria vermeld in het Vluchtelingenverdrag, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn land van herkomst omwille van één van deze redenen wordt vervolgd waardoor de problemen van louter gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Deze vaststelling volstaat om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.5. In zoverre verzoeker in fine van zijn verzoekschrift op zeer algemene wijze vraagt om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet derhalve alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hier geen beroep op deed.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn twee verhoren op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij en A.M. de politie verschillende keren gemeld hebben dat ze bedreigd werden, maar dat er van enige politiebescherming niets in huis is gekomen. Ook vermeldde verzoeker dat zij een brief hebben gestuurd naar de ombudsman en tevens de procureur hebben aangeschreven (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/10/2010, p. 12, 17, 18 en 19). Opmerkelijk is dat verzoeker aanvankelijk tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelde dat hij ook een mensenrechtenorganisatie heeft gecontacteerd, doch later, meer bepaald tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, aangaf dat hij dit toch niet had gedaan (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/10/2010, p. 19). De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel stuk neerlegt om zijn beweringen te staven dat hij effectief bij voornoemde (overheids-)instanties bescherming heeft gezocht. Van een officiële klacht heeft verzoeker tijdens de verschillende gehoren overigens nooit gewag gemaakt. Ook van de brieven die hij naar de ombudsman en de procureur zou hebben gestuurd, heeft verzoeker, zo geeft hij zelf aan, geen enkel bewijs meer. Hij zegt geen kopie te bezitten en stelt dat het enige bewijs de werknemer van de post is (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/10/2010, p. 18-19). Daargelaten de vraag in hoeverre zo'n verklaring enige bewijswaarde kan worden toegedicht, wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt dat de postbeambte de brieven zou hebben verstuurd. Het is met betrekking tot de twee brieven overigens zeer merkwaardig te noemen dat verzoeker niet weet welke brief, met name die naar de ombudsman of die naar de procureur, hij eerst heeft verzonden, en dat hij, gelet op het feit dat verzoeker en A.M. eigenaardig genoeg het (exacte) adres van de ombudsman niet kenden en verzoeker dit thans nog niet kent, de postbediende gewoon zou gezegd hebben dat de brief naar de ombudsman moest worden gestuurd. Verzoeker herinnert zich evenmin wie het adres van de procureur, dat hij noch A.M. kenden en dat hij opmerkelijk genoeg nog steeds niet kent, op de brief heeft geschreven die ze met de post hebben verstuurd, en weet niet of de brieven met een poststempel werden verstuurd (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/10/2010, p. 17, 18, 19 en 21). Verzoeker kan, indien wordt aangenomen dat hij de ombudsman en de procureur schriftelijk op de hoogte zou hebben gebracht van hun problemen, moeilijk in alle redelijkheid beweren dat deze instanties hem en A.M. geen bescherming wilden bieden. Immers, toen hij merkte dat er geen antwoord kwam op zijn schrijven, heeft verzoeker geen enkele poging ondernomen om de ombudsman of de procureur op een andere manier te bereiken (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/10/2010, p. 18-19). Verzoeker had zich tevens tot een mensenrechtenorganisatie of een advocaat kunnen wenden, doch heeft, zo blijkt uit zijn verklaringen, nagelaten dit te doen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/10/2010, p. 19). Hoe dan ook staat vast dat verzoeker niet aantoont dat hij werkelijk bescherming heeft gezocht naar aanleiding van zijn problemen. Bovendien heeft verzoeker de gelegenheid bij uitstek om zijn problemen aan te kaarten, met name de zitting van de rechtbank van 20 april 2010, waarvoor hij en A.M. als getuigen waren opgeroepen, niet aangegrepen, doch is hij meteen na het krijgen van de convocatie waarbij hij en A.M. voor de terechtzitting werden opgeroepen, op de vlucht geslagen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/10/2010, p. 16-17). Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat het hem in zijn land

van herkomst aan de nodige bescherming ontbeert. Derhalve komt hij niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

2.7. De documenten die verzoeker thans aan zijn verzoekschrift toevoegt, met name het medisch attest en het origineel van de politieconvocatie die hij eerder onder de vorm van een faxkopie neerlegde op het Commissariaat-generaal (stuk 14, Documenten, convocatie met vertaling), kunnen de hierboven weergegeven vaststellingen niet ombuigen. De stukken tonen immers niet aan dat de problemen van verzoeker wel degelijk een *nexus* vertonen met het Vluchtelingenverdrag en maken evenmin aannemelijk dat hij wel degelijk een beroep heeft gedaan op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Ten overvloede merkt de Raad op dat, in zoverre verzoeker het medisch attest van Dr. S. (Verzoekschrift, bijlage 2) wenst aan te grijpen om zijn concentratieproblemen aan te tonen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 13/12/2010, p. 10) en zodoende de waarde van zijn verklaringen *a posteriori* te relativiseren, uit dit attest helemaal niet kan worden afgeleid dat de diagnose van PTSD een invloed heeft op verzoekers geheugen of vermogen om coherente verklaringen af te leggen. Specifiek met betrekking tot de politieconvocatie kan worden verwezen naar hetgeen de commissaris-generaal eerder pertinent over de faxkopie ervan heeft opgemerkt, met name dat, gelet op het ontbreken van de afgiftedatum en het jaartal bij de datum van oproeping niet kan worden vastgesteld in welk jaar verzoeker en A.M. werden opgeroepen, waardoor niet blijkt dat de oproeping te maken heeft met de door verzoeker voorgehouden problemen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN